

Arrest

nr. 195 633 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen op 8 januari 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen op 31 augustus 2011 België binnen, en vragen op 1 september 2011 asiel aan. Op 31 januari 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 79 538 van 19 april 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand vast van het door de verzoekende partijen tegen deze beslissingen ingestelde geding.

1.2. Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 24 januari 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gebracht op 8 januari 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2013 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 01.09.2011 in België asiel aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 31.01.2012 de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’. Tegen deze beslissing dienden betrokkenen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 23.04.2012 werd de afstand van het geding vastgesteld door de RVV waardoor hun asielprocedure werd afgesloten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 8 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij in hun thuisland problemen hebben gehad met betrekking tot bloedwraak. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan de betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen in hun thuisland problemen hebben gehad met betrekking tot bloedwraak, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Bovendien mag artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, niet zo geïnterpreteerd

worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragbepalingen zou uitsluiten. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (nondiscriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden teneinde hun argumenten verder uiteen te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben een inburgeringsprogramma en Nederlandse lessen gevolgd, leggen een petitie en diverse aanbevelingsbrieven voor en hun kinderen behalen goede resultaten op school en hebben vele vrienden) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.4. Op 8 januari 2013 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 8 januari 2014. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen en op gelijklopende motieven is gestoeld als de derde bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van G. W. (...), Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene vroeg op 01.09.2011 in België asiel aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 31.01.2012 de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming'. Tegen deze beslissing diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 23.04.2012 werd de afstand van het geding vastgesteld door de RVV waardoor zijn asielpcedure werd afgesloten. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Verzoekers hebben een aanvraag ingediend overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:
(...)”*

Verzoekers menen te voldoen aan de bepalingen van dit artikel zodat een afwijking ervan uitdrukkelijk dient weergegeven te worden in de beslissing.

Dit is niet gebeurd.

Verweerder beperkt er zich toe te vermelden dat het verzoek onontvankelijk is zonder te specificeren op welke grond het verzoek onontvankelijk is.

De beslissing stelt enkel dat schoolgaande kinderen niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.

De andere elementen worden niet expliciet weerlegd als buitengewone omstandigheid.

Verweerder wordt gesommeerd te antwoorden op de vraag of er ooit een persoon werd geregulariseerd die zich in dezelfde omstandigheid van verzoekers heeft bevonden.

Verzoekers kennen tientallen personen die zich in dezelfde situatie bevonden als hen en die zijn geregulariseerd.

Het gaat niet op dat de ene wel wordt geregulariseerd en de andere niet terwijl zij zich in dezelfde voorwaarden bevinden.”

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“2. Schending van art. 8, 1 E.V.R.M. dat bepaalt:
“Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.*

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.”

3.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:
(...)”*

Het belang van het kind primeert derhalve.

Het is evident dat de genomen beslissing ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en uitwijzing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren.

Het argument dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 van het verdrag geen directe werking heeft betykt een schending van art. 6 Ger. W..

Trouwens wat is de waarde van de verdragsrechtelijke bepaling wanneer deze geen toepassing kan vinden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag betreffende de rechten van het Kind.

Verzoekers verwijten verwerende partij dat zij niet zou motiveren waarom de beslissing onontvankelijk is.

Bovendien zou verwerende partij, door het nemen van de bestreden beslissing, een manifeste inbreuk hebben gemaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven.

Tot slot zou verwerende partij het Verdrag betreffende de rechten van het Kind hebben geschonden, nu de beslissing niet genomen werd rekening houdend met het belang van het kind.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven verrat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij kennis heeft genomen van de door verzoekers neergelegde stukken en opgeworpen elementen. Zo wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat verzoekers zich trachten te beroepen op artikel 2 en 3 IVRK, dat zij in hun land van herkomst vrezen voor bloedwraak, dat de kinderen in België naar school gaan en goede resultaten hebben, dat zij een inburgeringsprogramma en Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat er een petitie werd opgemaakt, dat er diverse aanbevelingsbrieven werden opgemaakt en dat zij veel vrienden hebben in België.

De verwerende partij was evenwel van oordeel dat de bloedwraak niet bewezen werd en dat verzoekers zich beperken tot het louter beweren dat zij een vrees hebben, terwijl zij ten minste een begin van bewijs dienen te leveren.

De overige elementen vormen volgens verwerende partij geen buitengewone omstandigheden. Verwerende partij wijst er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, een uitzonderingsbepaling is en bijgevolg restrictief moet worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling, die in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst,

vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen of een ernstige ziekte.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Een interpretatie waarbij "het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen", doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

De elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoekers verwijzen, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Derhalve heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen met respect voor de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij laat gelden dat verzoekers er verkeerdelijk van uitgaan dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat "verweerder gesommeerd wordt te antwoorden op de vraag of er ooit een persoon werd geregulariseerd die zich in dezelfde omstandigheid van verzoekers heeft bevonden".

Verwerende partij wijst er op dat die plicht niet inhoudt dat er een antwoord moet worden geboden op alles waar verzoekers een antwoord op verwachten en of verlangen en al zeker niet wanneer verzoekers die vraag nooit eerder hebben opgeworpen in hun aanvraag.

Waar verzoekers zich op artikel 8 EVRM trachten te beroepen, wijst verwerende partij er op dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.¹ Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. "Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (...)." ²

Bovendien is het zo dat verzoekers niet regelmatig verblijven in België, zodat zij principieel geen rechten kunnen doen gelden die aan een regelmatig verblijf zijn verbonden.

Louter ten overvloede betreft het begrip 'familie- en gezinsleven', waarnaar artikel 8 EVRM verwijst, een familiale band tussen personen, niet een sociale band en al evenmin een band tussen personen en een land. De verwerende partij wijst er op dat de bestreden beslissing de verplichting inhoudt voor alle gezinsleden om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, zodat er van een verbreking van familiale band geen sprake kan zijn.

"Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aantoonde dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet." (RVV, nr. 82 065 van 31 mei 2012)

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (RvV 27 juni 2011, nr. 63.844)

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1.1. De verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” zonder te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissingen geschonden zouden zijn. In zoverre het eerste middel zonder meer gesteund is op de schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” is het niet-ontvankelijk (cf. RvS 11 januari 2016, nr. 233.442, Timbal).

3.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in het derde middel van hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissingen geschonden achten.

Inzake de in het derde middel aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft tot een summiere theoretische beschouwing over het belang van het kind, zonder *in concreto* toe te lichten in welk opzicht het belang van hun kinderen door de bestreden beslissingen, waarin onder meer rekening werd gehouden met het feit dat de kinderen in België naar school gaan, geschaad zou zijn.

Het derde middel is niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, meer bepaald de duur van de asielprocedure en het verblijf dat hen in het kader daarvan slechts voorlopig werd toegestaan, de bewering dat zij in hun thuisland problemen hebben gehad met betrekking tot bloedwraak, het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag en de omstandigheid dat zij een inburgeringsprogramma en Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat zij een petitie en diverse aanbevelingsbrieven voorleggen en dat hun kinderen goede resultaten behalen op school en vele vrienden hebben, “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is. Ook de tweede en de derde bestreden beslissing verwijzen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te

leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij *in concreto* wordt aangehaald dat hun asielprocedure op 23 april 2012 werd afgesloten.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het eerste middel laten gelden, in de eerste bestreden beslissing zeer duidelijk heeft aangegeven waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zich er hierbij geenszins toe beperkt heeft *“te vermelden dat het verzoek onontvankelijk is zonder te specificeren op welke grond het verzoek onontvankelijk is”*. Tevens blijkt uit het voorgaande dat in deze beslissing geenszins enkel gesteld wordt *“dat schoolgaande kinderen niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid”*, doch dat ook met betrekking tot de andere hierboven genoemde aangevoerde elementen uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom ze geen buitengewone omstandigheid vormen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen verder vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het

buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Te dezen wordt met de eerste bestreden beslissing de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

In een eerste middel laten de verzoekende partijen gelden dat zij *“tientallen personen (kennen) die zich in dezelfde situatie bevonden als hen en die zijn geregulariseerd”* en dat het *“niet op(gaat) dat de ene wel wordt geregulariseerd en de andere niet terwijl zij zich in dezelfde voorwaarden bevinden”*. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de door hen ingediende machtigingsaanvraag niet blijkt dat zij dit element hebben aangehaald, zodat hierover niet diende te worden gemotiveerd. Bovendien beperken zij zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maken hiermee geenszins aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ter zake beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het gelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Te dezen werpen de verzoekende partijen in het tweede middel op dat de bestreden beslissingen een manifeste inbreuk uitmaken op hun recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat dit recht primeert op de belangen van de overheid, dat humanitaire redenen zich verzetten tegen de bestreden beslissingen en dat *“niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt”*.

Er wordt evenwel op gewezen dat de bestreden beslissingen zijn genomen ten aanzien van de verzoekende partijen en hun kinderen, zodat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging te vragen voor het hele gezin geldt. Er kan dan ook van

worden uitgegaan dat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, door de bestreden beslissingen niet wordt verbroken. Voorts laten de verzoekende partijen na *in concreto* toe te lichten welke humanitaire redenen zich zouden verzetten tegen de bestreden beslissingen. Met de bestreden beslissingen wordt slechts toepassing gemaakt van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die ertoe leiden dat hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend en dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, zodat zij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet het grondgebied moeten verlaten. Er blijkt dan ook niet dat door het nemen van de bestreden beslissingen “*gesold*” wordt met het gezin van de verzoekende partijen, dat zich “*in volle ontwikkeling*” zou bevinden.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat hun recht op respect voor hun gezinsleven door deze beslissingen niet wordt geëerbiedigd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN